

stand for Kommissionens Arbejde og Undersøgelse, kan jeg besvare bekræftende. Jeg finder, at det netop er et af de Spørgsmaal, som det vil være ganske naturligt for Kommissionen, ogsaa efter Lovforslagets Titel, at tage sig af.

Det ærede Medlem for Saksøbing (Rørdam) kom paa en meget let Maade til at gøre gældende, at der skulde være Urigtighed i, hvad jeg udtalte om Embedsbesættelser, da jeg forrige Gang havde Ordet, men den lette Maade bestod rigtignok i, at det ærede Medlem — naturligvis ganske mod sin Villie — kom til at fordreje og forvanske, hvad jeg sagde, og gav et ganske urigtigt Referat deraf. Jeg fremhævede netop udtrykkeligt, da jeg forrige Gang havde Ordet, at det Princip, jeg havde fulgt ved disse Embedsbesættelser, var et Princip, som jeg plejede *saa vidt muligt* at følge. Jeg betonedes netop dette „saa vidt muligt“. Det er jo noget, som følger af sig selv, at der ved forskellige Lejligheder kan være saadanne Omstændigheder, at man maa bryde af fra det, man ellers i og for sig kunde finde rigtigt, og gøre noget andet. Jeg nævnedes tillige, at dette Princip fulgte jeg navnlig og saa vidt muligt i de mindre Byer. I de store Byer, hvor der er en større Befolkning og et meget stort Antal Læger, ligger der jo ikke saa stor Vægt paa, om der kommer en Læge mere eller mindre til. Saa sagde det ærede Medlem med Hensyn til, hvad jeg havde anført om, at en af de Læger, der ikke fik Distriktslægeembedet, i Forvejen var Sygehuslæge, at det var noget, jeg slet ikke kunde afgøre, hvem der skulde være Sygehuslæge. Men det udelukker jo paa ingen Maade, at jeg ved Besættelsen af Embedet kan tage Hensyn til det i Øjeblikket faktisk foreliggende Forhold, at en af Ansøgerne har sin Tid stærkt optagen af andet offentligt Arbejde.

Det ærede Medlem havde igen travlt med at underlægge de Embedsudnævnelser, jeg har Ansvar for, personlige Motiver, og da han ikke i Hast kunde finde en Læge hos mig, som var bleven Professor, lod han sig nøje med min Tandlæge. Jeg skal derom sige, det vil maaske ogsaa klare det ærede Medlems Begreber noget, at naar jeg — og jeg antager, at det gaar mine ærede Kolleger paa samme Maade — søger medicinal Hjælp paa det ene eller det andet Omraade, f. Eks. naar jeg føler mig plaget af en hul Tand, gaar jeg selvfølgelig ikke til den første den bedste Fusk med denne. Jeg søger den bedste

og mest fremragende Tandlæge, jeg kan finde. Men naar det er Tilfældet, er det ogsaa ganske naturligt, at denne Tandlæge i Tidens Løb kan blive Professor, det er noget, der følger ganske af sig selv. Og jeg skal med Hensyn til denne Mand anføre, at den Gang Justitsministeriet skulde antage en Konsulent i Tandlægesager, kom der fra Tandlægeforeningen, altsaa Tandlægernes ... (En Stemme: Fagforening!) ... ja, lad os kalde det Fagforening, fra dens Bestyrelse en enstemmig og meget indtrængende Opfordring til Ministeriet om, at denne Mand maatte blive Ministeriets Konsulent. Men naar hans Stilling indenfor Tandlægernes Kreds er en saadan, turde det være ret naturligt og ret forsvareligt, at den Mand blev indstillet til at blive Professor.

Det ærede Medlem blev ved med sin Demoralisation og fandt til min Forbavselse — hvis jeg hørte rigtigt — at det endogsaa var et Bevis for den Demoralisation i Lægestanden, jeg havde udbredt, at jeg, da Sundhedskollegiet ikke vilde mere, fandt gode og ansete Folk til at hjælpe mig. Nej, selvfølgelig, det er ikke Bevis paa andet, end at der indenfor Lægestanden er gode og ansete Folk, som ikke delte den Opfattelse, at det, Sundhedskollegiet havde foretaget sig, var berettiget. For Resten, hvis jeg havde henvendt mig til det ærede Medlem og spurgt, om han vilde være Ministeriets Konsulent, gad jeg vide, hvad Svar jeg vilde have faaet. Den Gang det ærede Medlem blev udnævnt til sin Stilling i Arbejdsraadet, havde han ikke nogen Tvivl om, at han var vel kvalificeret. Jeg havde heller ikke. Jeg spurgte saamænd ikke Sundhedskollegiet, om det ærede Medlem egnede sig til Stillingen, og det ærede Medlem forlangte heller ikke, at dette Spørgsmaal skulde forelægges for Sundhedskollegiet. Jeg fandt det ærede Medlem velkvalificeret til Stillingen, uagtet han den Gang stod og stillede sig meget nær op til Ministeriet. Men naar det var Tilfældet, hvorfor kan det ærede Medlem saa ikke gøre sig fortrolig med den Tanke, at ved de Lægeudnævnelser, der have fundet Sted, og hvor de paagældende udnævnte have staaet i et eller andet Forhold til en eller anden af Ministrene, har det heller ikke været dette Forhold, der har været det afgørende, men de paagældendes Kvalifikationer, naar det ikke, den Gang det gjaldt ham selv, har været det ærede Medlems Forhold og Stilling op til Ministeriet, der har været det afgørende. Det ærede Medlem var vel kvalificeret, men